

denen i EU, sker omtalen efter en nøje udtænkt plan. Og den plan går ud på, at man kun taler om emner, der ikke støder nogen, og dermed så forsømmer regeringen sin vigtigste opgave, nemlig at regere også i denne sag.

Det er en demokratisk pligt for enhver regering at udstikke retningslinjerne for samfundets udvikling, og regeringen bør også i EU-sagen ærligt forelægge befolkningen de sager og de problemer, der er politisk væsentlige for landet, og tage fat på en diskussion også af de kontroversielle emner.

Den frygtsomme politiske linje, regeringen har lagt op til i EU, kan meget let føre Danmark ud på et sidespor. Vi risikerer at blive et andrangsland. Bliver vi det, er der også stor risiko for, at vi bliver fuldstændig udrangeret af EU, for kommer Danmark ikke med i kernen på de vigtige politikområder, så mister vi indflydelse både på retning og på hastighed i EU-udviklingen, og dermed vil vejen jo være banet for et nej ved en kommende afstemning.

Vi så allerede på det seneste topmøde i Torino, hvordan der er en række lande, som er meget optaget af, som også statsministeren var inde på her, at det fremover skal være muligt, eller man skal i hvert fald diskutere, om man kan lave regler med henblik på at sætte et vist antal medlemsstater i stand til at udvikle et styrket samarbejde.

Der lægges altså op til et EU i to hastigheder, og landene kan jo så selv bestemme, om de vil være med i kernen eller ej, men dér er problemet jo for Danmark, at det er helt centralt, at hvis det går igennem, at vi kommer med i den hårde kerne, at vi så ikke ved vores optræden i EU bidrager til den stemning, der jo især har været udtrykt fra tysk side om, at man gerne ser et eller andet EU, hvor man ikke længere har de besværlige lande som Danmark og Storbritannien med. Den udvikling er vi nervøse for, og derfor er vi også lidt bange for denne her lidt forsømte EU-debat.

Det politiske problem er vel, at statsministeren ikke tør vælge SF officielt fra, og det er jo ellers helt tydeligt her efter bededagsferielandsmødet i SF, at SF nu kører et tæt parløb med JuniBevægelsen, der vil ud af EU, og i øvrigt har vi jo tidligere set, hvordan SF stiller nogle krav om traktatfæstelse af de danske undtagelser, som aldrig nogen sinde bliver en realitet i en EU-traktat. Dermed er der for os at se ikke nogen tvivl om, at SF nu lægger op til, at der skal siges nej efter det kommende resultat.

Derfor er det også for os at se fuldstændig umuligt med den taktik, som regeringen tilsyneladende anlægger, med at lade hr. Holger K. Nielsen og hr. Steen Gade sikre de socialdemokratiske skeptikere, for det er jo den taktik, man har lagt op til fra Socialdemokratiets side.

Så længe man ikke siger klart nej fra regeringens side til SF, er der ro blandt de socialdemokratiske skeptikere. Men vi vil advare mod den taktik, for opgaven med at overbevise skeptikerne også i regeringspartierne bliver jo bare udskudt. Man kommer under alle omstændigheder i den situation, at man er nødt til at tage fat på at hyppe sine egne kartofler – for at anvende statsministerens udtryk – tage en ærlig debat med de socialdemokratiske medlemmer om, at Danmark hører hjemme i EU, og at der sker nogle politiske ting i EU, som ændrer Traktaten, men som ikke betyder, at Danmark på nogen måde skal følge skeptikerne ud på et sidespor.

Det, der vel er problemet for Socialdemokratiet, er, at man allerede i 1986 valgte at sige nej til EF's indre marked, og siden da har man været delt i EU-spørgsmålet. Det så vi meget tydeligt ved folkeafstemningen i 1992, hvor vi fik et nej, fordi 60 pct. af de socialdemokratiske vælgere stemte nej.

Statsministeren afstår fra at tage del i den politiske debat om EU. Det er ikke tilstrækkelig tydeligt blevet sagt, at nej-beslutningen i 1986 var et indenrigspolitisk fejltrin. Det er ikke tilstrækkelig klart blevet sagt, at der for et lille land og en handelsnation som Danmark ikke er noget realistisk alternativ til medlemskab af Europas politiske og økonomiske fællesskab.

Socialdemokraterne har i stedet for siden midten af 1980'erne valgt at gøre helt centrale EU-emner til tabuemner. Tænk blot på debatten om demokratiseringen i EU. Her har man alene talt om styrkelse af det danske Europaudvalg og det tidligere Markedsudvalg. Man har ikke turdet tale om det direkte valgte Europa-Parlament, selv om vi jo alle sammen ved, at en demokratisering i EU naturligvis indebærer, at Europa-Parlamentet skal have mere magt.

Tilsvarende har regeringen afstået fra at indgå i en offensiv debat om de nye politiske emner, der er på regeringschefernes bord. Der er stort set tavshed om politisamarbejde, flygtningesamarbejde og forsvarspolitik.

Forsvarspolitik er jo, om jeg så må sige, det eneste område, hvor der indtil nu er sket noget for mig at se meget interessant i relation til rege-